Td 018_6

Μάνα με τους εννιά τους γιους και με τη μια την κόρη
την κόρη τη μονάκριβη την πολυαγαπημένη
την κόρη τη μονάκριβη την πολυαγαπημένη
της είχι δώδικα χρονώ μα ήλιος δεν την είδι
στα σκοτεινά την έλουζε στ’αφέγγα τη χτενίζει
στ’ άστρα και στον αυγερινό την πλέγει τα μαλλιά της.
Προξενιτάδες ήρτανε από τη Βαβυλώνα
να πάρουνε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα
να πάρουνε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα.
Οχτώ αδερφιά δεν ήθελαν μόν’ Κωσταντίνος θέλει.
Μάνα μου να τη δώσουμε την Αρετή στα ξένα
στα ξένα κι αν πηγαίνουμι ξένα δεν θα περνούμι.
Φρονίμωσε συ Κωσταντή μ’ κι άσκημα ’πολογήθ’κις
αν μού ’ρθει γιε μ’ ο θάνατος αν μού ’ρθει γιε μ’ αρρώστια
αν μού ’ρθει πίκρα ή χαρά ποιός πάει να μου τη φέρει.
Αν σού ’ρθ’ μάνα μ’ ο θάνατος αν σού ’ρθ’ μάνα μ’ αρρώστια
γω είμι γιος σ’ ο Κωσταντής να πά’ να σε την φέρω
πέντε φορές τη χειμωνιά κι έξι το καλοκαίρι.
Τη δώσανε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα
ήρθε ο χρόνος δίσεκτος και μήνις οργισμένις
εννιά ν αδέρφια πέθαναν κι έμειν’ η μάνα μοναχή
κι έμειν’ η μάνα μοναχή σαν καλαμιά στουν κάμπο
σ’ όλα τα μνήματα έκλιγι σ’ όλα μοιρολογούσι
στου Κωσταντίνου το μνημάρ’ τράβαγε τα μαλλιά της.
Ανάθιμά σε Κωσταντή μ’ κι μυριανάθεμά σε
το στοίχημα που μου ‘ταξες πότε θα μου το πληρώσεις
το στοίχημα που μου ‘ταξες πότε θα το πληρώσεις.
‘Π’ τα βαριαναστενάγματα κι απ’ τις πικρές κατάρις
η γης αναταράχτηκι κι σ’κώθ’κι ο Κωσταντίνος
παίρνει τα όρη πίσω του και τα βουνά μπροστά του
κάνει το σύννεφο άλογο και τ’ άστρα χαλινάρια
κι το φεγγάρ’ για συντροφιά και πάγει να την φέρει
και το φεγγάρ’ για συντροφιά και πάγει να την φέρει.
Πάγει στο σπίτι και βροντά η Αρετή λουζόταν.
Ποιός είναι ν’ α- ν’ απού βροντάει τι ώρα είνι τώρα.
Άνοιξι ν αδερφούλα μου ήρτα για να σε πάρου.
Αν με φωνάζεις για καλό να βάλω άσπρα νά ‘ρτω
κι αν μου φωνάζεις για κακό να βάλω μαύρα νά ‘ρτω.
Άιντ’ Αρετή να φύγουμι κι ας είσι όπως είσι.
Κοντοζυγώνει τ’ άλογο και πίσω του την παίρνει
στο δρόμο που πηγαίνουνε στο δρόμο που πηγαίνουν
βρίσκουν πουλιά που κελαηδούν που κελαηδούν και λένε.
Τέτοια πανώρια λυγερή να σέρνει πεθαμένος.
Βρε αδερφέ μου Κωσταντή τι λένε τα πουλάκια
Ν άιντ’ Αρετή να φύγουμι κι ας λένε τα πουλάκια
ν άιντ’ Αρετή να φύγουμι κι ας λένε τα πουλάκια
τώρα είνι η άνοιξη και τα πουλιά φωλιάζουν
τώρα είνι η άνοιξη και τα πουλιά φωλιάζουν.

Βρε αδερφέ μου Κωσταντή που είνι τα μαλλιά σου
που ’ν Κωσταντίνε μ’ τα μαλλιά σ’ και τ’ όμορφο μουστάκι σ’.
Κοιμήθ’κα μήνες άρρουστος και πέσαν τα μαλλιά μου.
Μπρέ αδερφέ μου Κωσταντή λιβανιές μυρίζεις.
Εχτές προχτές βρε αδερφή πήγα στον Αϊ-Γιάννη
και μας λιβάνισ’ ο παπάς με περισσιό λιβάνι.
Πάνε στο σπίτι τι να δουν τα δέντρα μαραμένα
χτυπούν την πόρτα και ακούν η μάνα να τους λέει.
Αν είσαι Χάρος φύγε να άλλα παιδιά δεν έχω.
Ν άνοιξι μάνα μ’ ν άνοιξι εγώ είμι η Αρετή σου.
Ανοίγ’ την πόρτα και να δει την Αρετή κοντά της
οι δυο μαζί αγκαλιάστηκαν κι πέθαναν κι οι δυο μαζί.

Μάνα με τους εννιά τους γιους και με τη μια την κόρη
την κόρη τη μονάκριβη την πολυαγαπημένη
της είχι δώδικα χρονώ μα ήλιος δεν την είδι
στα σκοτεινά την έλουζε στ’αφέγγα τη χτενίζει
στ’ άστρα και στον αυγερινό την πλέγει τα μαλλιά της.
Προξενιτάδες ήρτανε από τη Βαβυλώνα
να πάρουνε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα.
Οχτώ αδερφιά δεν ήθελαν μόν’ Κωσταντίνος θέλει.
Μάνα μου να τη δώσουμε την Αρετή στα ξένα
στα ξένα κι αν πηγαίνουμι ξένα δεν θα περνούμι.
Φρονίμωσε συ Κωσταντή μ’ κι άσκημα ’πολογήθ’κις
αν μού ’ρθει γιε μ’ ο θάνατος αν μού ’ρθει γιε μ’ αρρώστια
αν μού ’ρθει πίκρα ή χαρά ποιος πάει να μου τη φέρει.
Αν σού ’ρθ’ μάνα μ’ ο θάνατος αν σού ’ρθ’ μάνα μ’ αρρώστια
γω είμι γιος σ’ ο Κωσταντής να πά’ να σε την φέρω
πέντε φορές τη χειμωνιά κι έξι το καλοκαίρι.
Τη δώσανε την Αρετή πολύ μακριά στα ξένα
ήρθε ο χρόνος δίσεκτος και μήνις οργισμένις
εννιά ν αδέρφια πέθαναν κι έμειν’ η μάνα μοναχή
κι έμειν’ η μάνα μοναχή σαν καλαμιά στουν κάμπο
σ’ όλα τα μνήματα έκλιγι σ’ όλα μοιρολογούσι
στου Κωσταντίνου το μνημάρ’ τράβαγε τα μαλλιά της.
Ανάθιμά σε Κωσταντή μ’ κι μυριανάθεμά σε
το στοίχημα που μου ‘ταξες πότε θα το πληρώσεις.
’Π’ τα βαριαναστενάγματα κι απ’ τις πικρές κατάρις
η γης αναταράχτηκι κι σ’κώθ’κι ο Κωσταντίνος
παίρνει τα όρη πίσω του και τα βουνά μπροστά του
κάνει το σύννεφο άλογο και τ’ άστρα χαλινάρια
και το φεγγάρ’ για συντροφιά και πάγει να την φέρει.
Πάγει στο σπίτι και βροντά η Αρετή λουζόταν.
Ποιος είναι ν’ α- ν’ απού βροντάει τι ώρα είνι τώρα.
Άνοιξι ν αδερφούλα μου ήρτα για να σε πάρου.
Αν με φωνάζεις για καλό να βάλω άσπρα νά ’ρτω
κι αν μου φωνάζεις για κακό να βάλω μαύρα νά ’ρτω.
Άιντ’ Αρετή να φύγουμι κι ας είσι όπως είσι.

Κοντοζυγώνει τ’ άλογο και πίσω του την παίρνει
στο δρόμο που πηγαίνουνε στο δρόμο που πηγαίνουν
βρίσκουν πουλιά που κελαηδούν που κελαηδούν και λένε.
Τέτοια πανώρια λυγερή να σέρνει πεθαμένος.
Βρε αδερφέ μου Κωσταντή τι λένε τα πουλάκια
Ν άιντ’ Αρετή να φύγουμι κι ας λένε τα πουλάκια
τώρα είνι η άνοιξη και τα πουλιά φωλιάζουν.
Βρε αδερφέ μου Κωσταντή που είνι τα μαλλιά σου
που ’ν Κωσταντίνε μ’ τα μαλλιά σ’ και τ’ όμορφο μουστάκι σ’.
Κοιμήθ’κα μήνες άρρουστος και πέσαν τα μαλλιά μου.
Μπρέ αδερφέ μου Κωσταντή λιβανιές μυρίζεις.
Εχτές προχτές βρε αδερφή πήγα στον Αϊ-Γιάννη
και μας λιβάνισ’ ο παπάς με περισσιό λιβάνι.
Πάνε στο σπίτι τι να δουν τα δέντρα μαραμένα
χτυπούν την πόρτα και ακούν η μάνα να τους λέει.
Αν είσαι Χάρος φύγε να άλλα παιδιά δεν έχω.
Ν άνοιξι μάνα μ’ ν άνοιξι εγώ είμι η Αρετή σου.
Ανοίγ’ την πόρτα και να δει την Αρετή κοντά της
οι δυο μαζί αγκαλιάστηκαν κι πέθαναν κι οι δυο μαζί.